

30. Szentháromság vasárnapja.A KERESZTYÉN GYÜLEKEZET ELSŐ IMÁDSÁGA.

Ap. Csel. 4,23-31

Ap. Csel. 4,23-37

Akik az elmúlt héten együtt olvastuk tovább az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvet, meggyőződhattünk, hogy az első pünkösdek maradandó következménye lett. Ami akkor, ott történt, nem múló hangulat, nem egy-két napi lelkesedés volt. A Szentlélek tüze nem szalmalángot lobbant a szívekben. A szalmaláng az ember szívének, jóindulatának, vagy ellágyulásának, felbuzdulásának a következménye. A Szentlélek mindig maradandó, olthatatlan tüzet támaszt.

Mai alapigénk megkülönböztetett figyelmünkre méltó, mert benne Jézus Krisztus gyülekezetének első imádságát ismerjük meg. Ha elég alázatosak tudunk lenni, sokféle üdvös eligazítást nyerünk belőle gyülekezeti imádságainkra nézve. Valljuk meg, hogy nagy szükségünk is van reá.

Felemelték szavukat.

Az apostolok a főpapok, a saduceusok és az írástudók barátságtalan gyülekezetéből az "övéikhez" mentek. Elbeszélték nekik a történeteket. Tehát megosztották gondjukat, bajukat a gyülekezettel. Az igehírdetők ügye, sorsa nem magánügy!

Az első gyülekezeti imádság mögött szenvedés és üldöztetés van. Az egyház nyomorúsága mindig az imádság ideje volt. Isten népe a szorongásban az Urat kereste és halk imádságot mán-dott. /És 26,16/ Amikor a földi utak bezárultak, megkeresték a felfelé vezető utat: Felemelték szavukat.